

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Osadní sdružení Třeboradice**, se sídlem V Pačátkách 225, 196 00, Praha 9, právně zast. JUDr. Janem Bébrem, advokátem se sídlem Ostrovského 3, 150 00, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha - Čakovice**, se sídlem nám. 25. března 121, 196 00, Praha 9, zast. advokátem Mgr. Ivanem Chytilém, se sídlem AK Maiselova 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2008, č. j. 10 Ca 250/2006 - 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Odměna advokáta JUDr. Jana Bébra, advokáta se sídlem Ostrovského 3, 150 00, Praha 5, **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen městský soud), kterým byla odmítnuta jeho žaloba podaná dne 18. 8. 2006 pro vady, neboť z ní, ani ze žalobního petitu, dle městského soudu nevyplývalo, jaké ochrany se žalobce u soudu domáhal.

Stěžovatel především namítá, že nesouhlasí s odůvodněním zmíněného usnesení, kde se uvádí, že nebyl dostatečně specifikován petit, tedy žalobní návrh. Z několika doplnění žaloby jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel domáhal poskytnutí mapy, do které byla zanesena změna územního plánu, a to v souvislosti s návrhem výstavby recyklačního střediska a kompostárny. Přípisem ze dne 17. 4. 2007 stěžovatel uvedl, že konkretizuje žalobní petit tak, aby byla žalovanému uložena povinnost poskytnout stěžovateli kopii dokumentu, na jehož základě v červnu 1998 za Městskou část Praha - Čakovice odeslali statutární zástupci městské části nesouhlasné stanovisko ke stavbě recyklačního střediska v Třeboradicích na Útvar hl. m. Prahy a zároveň, aby poskytli jakýkoli jiný dokument, kterým zastupitelstvo za městskou část vyslovilo souhlas se schválením územního plánu. V žalobním petitu nebylo možné žádat konkrétní mapu, o níž stěžovatel toliko věděl, že byla zastupitelům předložena dne 25. 2. 1998 bez předmětné změny

Stěžovatel tvrdí, že soud se ve svém odůvodnění omezil pouze na konstatování, že žalobce žádal poskytnutí kopií vybraných dokumentů; jaké dokumenty však byly pro stěžovatele připraveny, již nezmínil. Pokud by takto učinil, dospěl by k závěru, že tak důležitý doklad, jakým je katastrální mapa, stěžovatel neobdržel. Nesouhlasí rovněž s názorem soudu, který mimo jiné v odůvodnění uvedl, že žalobce ceny akceptuje a že předmětná žaloba je zbytečná. Z výše uvedených tvrzení jednoznačně vyplývá záměr neposkytnout informaci, když samotná informace – mapa nebyla nalezena, neboť pravděpodobně nebyla archivována.

Soud se, dle stěžovatele, vypořádal s odůvodněním tak, že pouze konstatoval, že žalobce nedoplnil svá tvrzení, což však tento učinil. Zda stěžovateli byla poskytnuta mapa, jako nedílná součást určité informace, již při svém rozhodování nevzal v úvahu a uzavřel, že se žaloba odmítá.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil s tím, že vzhledem k absenci důvodu kasační stížnosti je vyjádření k ní velmi obtížné. Dle žalovaného se v odůvodnění napadeného rozhodnutí soud velmi pečlivě otázkou žalobního petitu zabýval a velmi přesně a detailně uvedl všechny pokusy žalobce o formulaci žalobního petitu. Z obsahu kasační stížnosti je dle žalovaného naprosto zřejmé, že tato kasační stížnost neobsahuje náležitosti stanovené s. ř. s., dále že je neurčitá a tedy nepřezkoumatelná, a že se stěžovatel v ní domáhá vydání listiny – mapy, kterou dosud nepožadoval, tj. je nutno, aby nejdříve o tuto listinu (pokud bude přesně specifikována) požádal podle příslušného zákona žalovaného a teprve pokud žalovaný poruší své povinnosti, obrátil se na příslušný soud.

Pokud by Nejvyšší správní soud měl rozhodovat o tomto znění kasační stížnosti, pak nezbyvá než tuto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu z důvodů uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel jmenovitě namítal vady řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je-li však kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud přípustnou podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s., s tím, že jsou v ní obecně namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Ze spisového materiálu vyplynulo následující:

Stěžovatel dne 18. 8. 2006 podal u městského soudu žalobu pro porušování zákona o svobodném přístupu k informacím. V návrhu stěžovatel neoznačil žádné správní rozhodnutí, jímž by bylo stran poskytnutí (neposkytnutí) informací rozhodováno. Stěžovatel uvedl, že žádal o poskytnutí kopie usnesení (vyjádření, stanoviska), kterým MČ Praha Čakovice reagovala na navrhované změny využití pozemku v kat. Třeboradice p. č. 419/1. Uvedl, že Úřad MČ ani jiné orgány samosprávy MČ Praha - Čakovice nerespektují zákon o svobodném přístupu k informacím, dále uvedl, že OS Třeboradice bylo zřízeno a řádně ustaveno a registrováno za účelem ochrany zdraví občanů; odbor výstavby příslušného orgánu MČ jej uznal za účastníka všech územních řízení na k. ú. Třeboradice. Namítal, že zástupkyně i rada MČ zatajují informace – dokument neomylně prokazující, že dva statutární zástupci samosprávy odeslali v roce 1998 nesouhlasné stanovisko zastupitelů a veřejnosti k rukám ředitele Útvaru rozvoje hl. m. Prahy. Uvádí, že pokoutním způsobem se mu podařilo zjistit, že připomínky k návrhu územního plánu Prahy došly na ÚRM 16. 6. 1998. V žalobním petitu stěžovatel navrhl, aby soud vydal rozhodnutí, v němž uloží žalovanému orgánu státní správy, aby do 15-ti dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí, kterým ohrožené veřejnosti v Třeboradicích přízná existenci dokumentu, v němž statutární zástupci MČ Praha - Čakovice orgánům hl. města Prahy sdělili svůj i občanský odpor k prokazatelně nebezpečné, zdraví ohrožující stavbě, veřejně se za pochybení omluví a učiní všechny kroky k obraně občanů před vznikajícím možným ohrožením. Dále požadoval, aby soud uložil vedení Úřadu MČ Praha - Čakovice, aby místní veřejnost seznámilo se svým pochybením nejen veřejnou vyhláškou, ale i způsobem v místě obvyklým, dále v místním tisku a zejména v oblasti uvažované stavby recyklační provozovny. K žalobě připojil stěžovatel souhrn veškeré korespondence s Úřadem MČ Praha - Čakovice a ostatní písemnosti s jinými orgány.

Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele neobsahovala náležitosti ve smyslu ust. § 71 s. ř. s. a zejména nebylo zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá, vyzval jej Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 250/2006 – 9, k odstranění vad.

Stěžovatel reagoval na výzvu soudu několika podáními, z nichž však nebylo lze odstranění vad shledat. Stěžovatel obsáhle popisoval a doložil korespondenci se starostkou Úřadu MČ Praha - Čakovice a další písemnosti - články z místních periodik, které vypovídaly, dle jeho názoru, o nevstřícném postupu úředníků MČ Praha - Čakovice.

Pochybnosti o zamýšleném petitu stěžovatele nebyly odstraněny ani při ústním jednání před soudem dne 14. 2. 2008, kde zástupce stěžovatele opětovně uvedl, že na uplatněném petitu trvá tak, jak je uvedeno v podání ze dne 7. 9. 2006, jímž byly odstraněny k výzvě soudu vady návrhu. V tomto podání stěžovatel požadoval, aby správní soud uložil bez finanční náhrady za vyhledání poskytnout OS Třeboradice kopii dokumentu, v němž v červnu 1998 odeslali statutárnímu zástupci MČ nesouhlasné stanovisko ke stavbě v Třeboradicích, dále, aby v souladu s ústavním právem na šíření informací a tiskovým zákonem uložil soud radě MČ (současně radě redakční) vymezit bezpríspevkovému právnímu subjektu (OS) bezúplatně – v místním informačním zpravodaji vydávaném na obecní náklady přiměřený prostor k předávání faktů – informací – občanům, které OS získalo jako účastník všech územních řízení v místě a konečně, aby byl mu byl bezúplatně pronajat veřejný pozemek MČ k instalaci vlastních informačních tabulí Osadního sdružení Třeboradice.

Nejvyšší správní soud z předloženého materiálu zjistil, že tento obsahuje mimo jiné i rozhodnutí MČ Praha – Čakovice ze dne 4. 7. 2006, č. j. 03328/2006, jímž bylo stěžovateli oznámeno vyřízení žádosti o poskytnutí informace ze dne 20. 6. 2006 s tím, že požadovaná informace bude poskytnuta v podatelně Úřadu oproti potvrzení o úhradě nákladů ve výši 1141 Kč. Proti tomuto oznámení podal stěžovatel odvolání, toto bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 8. 2006 zamítnuto jako nedůvodné, neboť žádosti stěžovatele bylo vyhověno; žadatel byl vyzooměn o připravených požadovaných dokumentech, tyto si však nevyzvedl.

Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení městského soudu, jímž byl návrh stěžovatele odmítnut, přísluší kasačnímu soudu zkoumat pouze to, zda byly dány legitimní důvody pro takovýto postup soudu, tedy, zda městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, odmítl-li věc, aniž by se jí zabýval meritorně.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s podrobným odůvodněním městského soudu, tak, jak je uvedeno v napadeném usnesení. V odůvodnění napadeného usnesení se městský soud velmi pečlivě otázkou žalobního petitu zabýval a velmi přesně a detailně posuzoval veškeré úsilí stěžovatele o formulaci žalobního petitu. Městský soud v Praze zcela přesvědčivě vyložil, proč nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby žaloba mohla být věcně projednána. Za této situace nebylo možno v řízení pokračovat a městskému soudu nezbylo než v důsledku vyčerpání procesních prostředků, jenž má k dispozici a jímž dal stěžovateli možnost odstranit vady žaloby, přistoupit k aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Nejvyšší správní soud však v projednávané věci dospěl k závěru, že nelze spravedlivě požadovat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že žalovaný udělil plnou moc k zastupování advokátovi. Povinností správního orgánu obhajovat před soudem svá rozhodnutí a své postupy v řízení představuje samozřejmou součástí povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je správní úřad personálně i finančně ze státního rozpočtu vybavován. Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. a žalovanému, jakkoli měl ve věci úspěch, náhradu nákladů nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a přípravy zastoupení a podání kasační stížnosti a 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 5712 Kč. Tato

částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu